

ΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΡΙΓΚΗΨ ΜΕ ΛΑΪΚΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ο πρίγκηψ 'Αλβέρτος ο βασιλικός σύζυγος της βασίλισσας της Αγγλίας Βικτωρίας, εκάλεσε μία μέρα σε τραπέζι κάποιον παλιό λο του, έναν άπλοϊκό χωριάτη, μα τίμο άνθρωπο.

Κατά τη διάρκεια του γευμάτου ο καλεσμένος του πρίγκηπου, χωρίς να στενοχωρείται καθόλου για την τήρηση των έθιμοτυπιών, έγραλα από τη ζώνη του το σουγιά του και άρχισε να κόβη μ' αυτόν το κρέας του και το ψωμί του «σά στο σπίτι του» όπως λέμα. Τα παιδιά του πρίγκηπου, που είχαν παρακοθήσει μ' αυτά στο παπέρ, έτοιμάστηκαν να γελάσουν, μα με μα κατὰ έπισημητική, του τους άρριξε ο πατέρας τους, συγκρατηθήκαν. Ο πρίγκηψ μωμένος πατόιν τον καλεσμένο του, έγραλα μ' αυτός από την πέση του ένα άσημένο σουγαδάκι, το όποιον μεταχειρίσθη για τον ίδιο σκοπό, ως το τέλος του γευμάτου.

Όταν τελείωσε το γεύμα και ο προσκαλεσμένος έφυγε, το μεγαλύτερο από τα πριγκηπόκυλλα ρώτησε τον πατέρα του γιατί μιλήθηκε το χωριάτη μ' έλαμα μ' αυτός χρήση του σουγιά του. Ο πρίγκηψ 'Αλβέρτος του άπάντησε :

— Έμεις βέβαια πρέπει να τηρούμε πάντοτε μεταξύ μας την έπισημητιότητα του παλατιού. Μα πρώτα άπ' όλα πρέπει ν' άποφεύουμε να προσβάλλουμε τους άλλους. Αν ο άπλοϊκός, μα καλός και άγιος φίλος μου αντίλαμβανόνταν σε μία στιγμή ότι δέ μεταχειρίζομαι το σουγιά μου, όπως άνοιός, θα ντρομαζόταν, θα στενοχωριόταν και δέ θα τον εύχριστοθεός καθόλου το τραπέζι, που του προσέλαμα. Έπειτα, πρέπει να ξέρετε στο κάτω-κάτω ότι ο κόσμος θα ήταν από εύτυχισμένος, αν ήταν άπλούστερος στις συνηθείς του.

Όρισμένος ο πρίγκηψ δέν είχε άδρια.

Ενώ μοίτομου φαρδύ-πλατύς άπάνου σ' έναν τάρο του νεκροταφείου. Λοιπόν ήταν άναγο ότι είχαν δη πρό όλιγου ; Άδύνατο. Από δαχτυλό μου έβλεπα νάστράφη το δαχτυλίδι της Λήδας, έβγοντας σιγά-σιγά, έφτασα σε κάποιο μέγαρο έκει κοντά του όμους του 'Ιντσος. Μ' έδότημα μ' άγάπη μ' εύχαρίστηση. Πεντομορούσα και φαίνονταν πολύ λυπημένος. Μ' εύχαρίστησε μάλιστα θεμά γιατί την προηγουμένη μέρα παραμόρσα τους στραπαές μου για να πάρω τη ηψίδα της κόρης του.

- Κόρη σας ήταν ή πεθαμένη ; ρώτησα.
- Ναι... ναι... αυτή ήταν.

Και σηκώνοντας ένα μαθρο περγντό μούδαξε την εικόνα της. — Τέ μου ! Ήταν Έμεινή ! Ή Λήδα, ή Λήδα μου !... Το ίδιο χαρόγαλο, το ίδιο μάτα...

- Και πώς την έλαγον την κόρη σας ; ρώτησα.
- Λήδα, μου άπάντησε.
- Για νουτάξε αυτό το δαχτυλίδι, του έλα.

Ο κόρης έγινε κατακόκκινος από θυμό. Όρμησε άπάνου μου να νάδωλα να με πνίξη.

- Οι άρστοι, οι στρατιώτες σου άνοιξαν τον τάρο και πήραν το δαχτυλίδι της κόρης μου, έλα, και μου άρπαξε το χέρι για να γυάλη το δαχτυλίδι.

Έγώ έβασα τότε τις αισθήσεις μου, μα καθώς λιποθυμούσα ένοιωσα ένα τρυφερό χερσίμα να σφίγγη το δικό μου και δυο χείλη να κολλάνε στα χείλη μου. Από τότε κάθε τόσο νουάθω από το άδρατο έμεινο χέρι να σφίγγη το χέρι μου. Ή ζωή μου είνε γεμάτη τρώους και ταραχές ψυχικές.

Και λέγοντας αυτά ο Κάρολος σέμασε το πρόσωπό του μ' άρσις να κλάι...

Τέσσαρες μήνες άργότερα διάβασα στον 'Εσπερίο Ταχυδρόμο της Νορβηγίας ότι ο άδραλος Χόλμπεργ έλα εύποπότηση.

'Αλφρέδος Φρίντμαν

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Άγριώτατοι πόλεμοι μεταξύ Έρυθροδέρμων. Ή τύχη των αιχμαλώτων. Παράδοξες συνήθειες. Γλέντια και χοροί, σκά όσπια μεταίχη και ο ίδιος ο μελλοθάνατος. Ο προσωρινός γάμος του μελλοθανάτου με την όραιότερη κόρη της φυλής. Ή χήρα που παρηγορεί τον έρυθροδέρμων στα ένδότερα της σάρκες του συζύγου της κλπ. κλπ.

Ή τερατώδης συνήθεια του μακαβρίου συμποσίου με ανθρώπινες σάρκες, άνηκει πλέον στην Ίστορία. Σήμερα και οι πιο καθυστερημένοι σε πολιτισμό και οι πιο βάρβαροι λαοί, σπανίως ή σχεδόν ούδέποτε συμποσιάζουν με τις σάρκες των όμοιων τους.

Έν τούτους ή φοβρά, ή φρικαλέα συνήθεια της άνθρωποφαγίας ύφισατο μέχρι πρό όλιγων άπόρη έτών σ' όλη την άκμή μεταξύ των διαφορών φυλών των έρυθροδέρμων στα ένδότερα της Άμερικής.

Πολλές από τις άγριες αυτές φυλές ήσαν σε διηνεκή πόλεμο μεταξύ τους μόνοι και μόνοι για να συλλαμβάνουν αιχμαλώτους και τους...καταβροχθίζουν !

Οι έρυθροδέρμοι της Άμερικής δέν καταβροχθίζαν τους αιχμαλώτους των όμοüs όπως συνήθιζαν να κάνουν άλλες φυλές άγριών. Άπεναντίας έψηναν τα θύματά των, άφου προηγουμένως τα έκαθάριζαν, τα έκαλοκαθάριζαν μάλιστα !...

Της σφαγής των άτυχών αιχμαλώτων, του ψησίματος των και της καταβροχθίσιας των προηγείτο μία περιεργότατη τελετή. Κατά την όρισμένη ήμερα του συμποσίου, ο πολυμυσής που είχε συλλάβει τον αιχμάλωτο και ο όποιος ήταν και κούρος του, καλοέσε έλους τους συγγενείς, τους φίλους και τους γνούςτους μ' άρχιζαν τα τραγούδια και τους χορούς. Το περιεργό είνε ότι στο χορό έλάμβανε μέρος και ο ίδιος ο αιχμάλωτος, έπινε μ' αυτός και εύθυμοσε όπως ο άλλος. Οι δήμεοι έτου μάλιστα για να τον...περιποιηθούν πιο πολύ, τόν...πάντρευαν -προσωρινά βέβαια- και με την όραιότερη κοπέλλα του τόπου !

Όταν το γλέντι αυτό έφτανε στο κατακόρυφον, άποφασίζετο τέλος και ή σφαγή των αιχμαλώτων. Δύο από τους συμποσιαστές, ο πιο δυνατός στα χέρια, τον έπαιναν τότε και τον έδειναν από τη μέση μ' ένα σκονί. Τα χέρια του θύματος έμειναν ελεύθερα. Οι συμποσιαστές, συνημένταυαν κατόπιν κοντά στο θύμα ένα σπορό από πέτρες, ύστερα δέ άπομακρύνονταν και έστέκοντο δλόγυρα του, σε άπόσταση ειλοσυ και ειλοσυέντες μέτραν. Το θύμα έκοιβε τότε κάτω, άρπαζε τις πέτρες μία-μία-του παραγορπούσαν το δικαίωμα αυτό-και άρχιζε να τις άρχει με όλη του τη δύναμη έναντιον των μελλόντων σφραγών του, οι όποιοι, όπως είπαμε, έστέκοντο δλόγυρα.

Οι σφαγείς έφυλάγοντο βέβαια, μα και άρκετοί άπ' αυτούς έτραυματίζοντο, χωρίς ναχούν το δικαίωμα να διαμαρτυρηθούν. Όταν τελείωναν ή πέτρες, έπλησίαζε τον αιχμάλωτο ο δήμιός του, στυλιόμενος τα τα πιο όφρατα του φτερά, και του άπήγγελε την έναντιον του κατηγορία και την άπόφαση της φυλής. Ο αιχμάλωτος, άγέμοχος πάντοτε, έπεσθόταν χωρίς την παραμικρότερη σκά φόβου ή δειλιάς στο πρόσωπό του, άπαντούσε στο δήμο :

— Δός μου την έλευθερία μου και θά δής αν μπορώ να σάς φάω έλους σας ! Κ' έσένα άκόμη και τα παιδιά σου !...

— Ά, έτσι ; Τότε δικαίως σε καταδικάσαμε να σε σφάξουμε, να σε ψήσουμε και να σε άβει. Θα σε σφάξω σή στιγμή και θα φαγηθείς δλόπληρος σήμερα, άπαντούσε ο δήμιος και άμέσως άψε-σβήσε, προγαμποποιούσε την άκαλή του.

Ή κόρη, με την όποια τον είχαν κεντρούσει προσωρινώς, έτρεχε άμέσως και έπερτε άπάνου στο νεκρό σύζυγό της και έλαλο οπαροακικό και χτυπιόταν άπεληπιμένα μία μόνο μετό μία δυο ώρες, όταν...δωμάμας μ' αυτή άπ' της σάρκες του μακαβρίου, παρηγοριόταν κάπως ή καμνήν ! Οι φίλοστοργες μητέρες, που θό τούχαινε να παρηγορθούν στη θυσία, γέμιζαν τις χούφτες τους με το αίμα του αιχμαλώτου και άντινα μ' αυτό το πρόσωπο των παιδιών τους, για να συνήθίσουν του...τρυφερούς βλαστούς των στήν σπληνότηκα, στήν άπανθρωπία και στήν αϊμοδιψία, που άποτελούσαν το έλα και το όμέμα της διαπαιδαγωγήσεως των νέων έρυθροδέρμων.]

Κατά τη διάρκεια του μακαβρίου συμποσίου, οι γεροντότεροι, εξαιρόντας τάς γλυκύτητας της άνθρωπίνης σαρκός, συνηούλευαν τους νέους να φαγούν και αυτοί... άξιο της Πατρίδος και όταν εύχρηστούν κάποτε να λάβουν μέρος σε μάχη, να φροντίσουν να φέρουν όσου; μπορούσαν περισσότερους αιχμαλώτους.

Ειδικώς το άπαίσιον αυτό έδμον έ-έλιμα και οι Έρυθροδέρμοι σιγά-σιγά έπ' όσον άπλάναται ο πολιτισμός, έπιολίζονται και αυτοί.

Χρυσή, σκέ Μ Μουζάρη.

Ή ύπογραφή της χήρας του ήρωος Μάρκου Μπότσαρη. (Ή χήρα του Μπότσαρη άπέβιασε στή Άθήνα τον Οκτώβριο του 1854.)